



CAatalogus sancto//rum [et] gestor[um] eor[um]

Petrus <de Natalibus>

Lugduni, 1508

De sancto Aedasto ep[iscop]o. Cap[itulum]. xcix.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70797)

nis tram imposuit: eisq; bñdixit. Quod ioseph
molestie ferēs dexterā patris de capite effraim
leuare ⁊ sup caput manasse transferre nitebat.
Qui iacob respondit se scire quid faceret: nam
quīs manasses magnus futurus esset: ipm tñ
effraim ⁊ seminis multiplicatōe ⁊ honoris di
gnitate pcelleret. Qui post aui ⁊ patris exces
sum in eorum semine mirabiliter excreuerunt:
⁊ cum ceteris patriarchis in egypto diem ex
tremū cōcluserunt. Hec ex libro geni. ca. xlviii.
⁊ ex alijs voluminibus quibus supra disperim
collecta conscripta sunt.

De sancto Gedasto epo.

Cap. xlii.



Gedastus eps attreba
ren. su
it. Qui a brō remigio Remen.
archiepiscopo eidē vbi in epm
ordinatus: cum venisset ad por
tum ipsi⁹ ciuitatis: ⁊ duos pau
peres vnum cecum: ⁊ aliu clau

dum ad elemosynam sedentes inuenisset: facta
oratione cecum illuminauit: ⁊ claudum exēxit.
Eum autem in quadam ecclesia derelictavepri
bus opera lupus habitaret: eidem mandauit:
vt inde discederet: nec illuc vterius redire pre
sumeret: quod ⁊ factū est. Deniq; cū verbo ⁊
exemplo multos cōuertisset: quadragesimo sui
episcopatus anno vidit columnā igneā a celo
in eius domū descendētē. Finemq; suum post
modicū futurū esse cognouit. Et circa annum
dñi. cccccc. in pace requieuit. viii. idus februa
rii. Cum autē corpus eius transferretur: ando
marus quidem pze senio cecus dolens: q; cor
pus sancti videre non poterat. Vos lumine re
cepto corpus asperit: sed postmodum pensans
hoc forte non esse anime sue perutile ad votum
lumen amisit.

De sancto Amando epo.

c.



Amandus eps no
bitibus parētib; ortus: mona
sterium introiuit. Qui die qua
dam maximū serpentē inuenit:
quē statim virtute crucis ad fo
ueam inde nunq; exiturum ire coegit. Post hoc
dum romā venisset: ⁊ in ecclesia sc̄i petri apli p
noctaret: custos ecclesie ipm irreuerēter foras
plicit. Qui postmodū añ fores dormitāt beat⁹
petrus apparuit: ⁊ ad gallias ipm redire man
dauit. Qui cū ibidem regē godobertū de suis
crimīnibus diuinitus admonitus increparer:
rex ipm de regno suo eiecit. Cum autē rex filiū
non haberet: ⁊ amādu sibi oratiōe natū a dño
impetrasset. Disposuit rex: vt eū ab amādo ba
ptizari faceret. Quē sito igitur sancto ⁊ ad regē
adducto prostrat⁹ ad pedes eius rex ventā pe
titi: ⁊ vt filiū suū quē precib⁹ sancti dñi sibi cō
cessisse nouerat baptizaret: instantius postulas
uit. Ille s̄o primam de ventā peritionem exau

dit: sed secularib⁹ negocijs implicari nolens
secundā recusauit. Tandem victus precib⁹ an
nuisit voto regis. Et cum baptizaret in faus ta
centibus cunctis respondit amen. Post hec
ipm rex in traiecti. episcopiū sublimari fecit.
Abi cū verbum predicationis cōtemni videret
in vascōnā iuit. Et dum ibi predicaret: ⁊ quis
dam iaculator ipm irrideret: continuo a demo
ne arripitur: ⁊ proprijs dentibus se discerpēs:
q; viro dei in iurā fecerit confitetur: ⁊ tandem
miserabiliter moritur. Ibi etiam cecus quidā
aqua lorionis manū eius oculis perfusus illu
minatur. Cum in quodam loco de voluntas
te regis monasterium construere veller: ⁊ epi
scopus proxime ciuitatis hoc egre ferret: misit
ad eum famulos suos: vt aut sanctum inde ex
pellerent: aut dolose occiderent. Qui venētes
ei in dolo susserunt: vt eum pergeret: ⁊ sibi lo
cum aptum ad monasterium construendū ostē
derent. Qui malitia eorum per spiritum agnī
ta: ad cacumen monti: cum eis accessit: vbi eū
occidere disponebant: eo q; ⁊ ipse martyrium
affectaret. Subitoq; tanta pluuia ⁊ tempesta
te mons regitur: vt se mutuo videre non pos
sent. Qui se mori putantes: prostrati ventā po
stulabant: ⁊ vt eos viuos abire permitteret ex
orabant. Ipseq; orationē fudit: ⁊ mox serenitas
illuxit: epiq; famulos amandos in pace di
misit. Post que multa alia miracula faciens in
dño feliciter obdormiuit. viii. idus februarii:
circa annū dñi. cccccc. rpe heraclij ipatoris:

De sancta Dorothea virgine
⁊ martyre.

Cap. ci.



Dorothea

virgo ⁊ marty: apd
cesareā cappado
cie passa est. Qui
cum due sorores christa ⁊ cas
litta: que in tormentis terris
te fuerant apostatassent: tra
dita est Dorothea virgo a iu
dice duabus sororibus suis:
vt ipsius animū ad deorum sa
crificia inclinarent. Quas diuino nutu sancta
virgo versa vice ad fidei veritatem reuocauit:
⁊ ad martyriū animauit. Qua de re ipse sc̄e am
be in cuppā misse ⁊ in conspectu sororis incens
se xpo animas tradiderunt. Dorothea s̄o in
catastam leuata ⁊ palmis diutissime cesa tandē
data sentētia ad decollandū ducta est. Que dū
ad passionem tenderet: scolasticus quidē no
mine theophilus virginem irridendo: rogauit:
vt quā ad paradīsum sponsi sui pergere se dice
rat: de ipso paradīso rosas sibi aliquas destina
ret. Qd ⁊ illa sponōdit. Dū autē iugulo feriēda
foret: astirit ei iuuenis cernētib⁹ multis: qui et
dē in sinu suo tria mala ⁊ tres rosas p̄sentauit:
quas sibi de paradīso spōsi sui attulisse asseruit: